

TUOMIOPÄIVÄN SERENADI

KARI
HARAKKA

Kari Harakka

Tuomiopäivän serenadi

Mauri K:n sota soittolistoja vastaan

© 2021 Kari Harakka

Kustantaja: Planeetta 9 Kustannus, Helsinki, Suomi
Painettu Euroopan unionissa

ISBN: 978-952-7379-08-0

Lauluille, joita ei koskaan kuultu

1. LUKU

Pettymyksiä

Hyvä Mauri K

Pahoittelen, että emme ole teille ehtineet aikaisemmin vastata. Arvaattekin ehkä, että saamme paljon yhteydenottoja erilaisilta biisinikkareilta ja musiikkia tarjotaan meille jatkuvasti. Emme valitettavasti pysty mitenkään vastaamaan kaikille. Kun olemme saaneet jo kuitenkin useamman vuosikymmenen ajan teiltä näitä musiikkinäytteitä (joku täällä muisteli että ainakin 35 vuotta) päätin kuitenkin nyt henkilökohtaisesti kirjoittaa teille.

Ikävä kyllä, mutta asia on niin että tekemänne musiikki ei kelpaa nykykuuntelijalle. Ajattelin että on teitäkin kohtaan reilumpaa sanoa tämä nyt näin ihan suoraan, että kenties ryhtyisitte sitten etsimään itsellenne vaikka muita harasteita.

Biisienne soundimaailma on kuin suoraan 1970- tai parhaimmillaan 1980-luvulta. Ihan vain tiedoksi, että särökitarat eivät ole enää "cool", ja 60-luku meni jo. Nyt musiikkia tuotetaan aivan eri

lähtökohdista ja eri tavalla kuin joskus ennen, mahdollisesti teidän nuoruudessanne. Nykyään voidaan puhua teollisesta tuotantoprosessista, jossa avainasemassa ovat alalle ammattikoulutuksen saaneet musiikin, musiikkituotannon ja markkinoinnin ammattilaiset. Idols, VOF ja muut tosiTV-formaatit puolestaan tuovat karismaattisimmat ja innokkaimmat artistit meille kuin tarjottimella, jolloin meidän ei tarvitse käyttää resurssejamme ja rahojamme "kykyjen etsintään". (Päinvastoin katsojat maksavat tekstiviestipalvelujen kautta meille siitä, että saavat äänestää suosikkiaan TV:ssä) Itse musiikki, joka oikeastaan näyttelee nykyään sivuroolia koko tuotantoprosessissa, rakentuu tänä päivänä teollisille valmistaundeille. Tiedämme että monet vanhan liiton muusikot eivät tästä ehkä pidä. Se on ikävää, mutta tämä on liiketoimintaa ja raha ratkaisee. Kuuntelijat ostavat (tai nykyään lähinnä striimaavat ilmaiseksi netistä) sitä, mikä soi radioissa tai Spotifyn soittolistoilla, ja siellä soi tämä teollisesti tuotettu musiikkimassa.

Kappaleittesi ongelma ei ole kuitenkaan pelkkä vanhanaikainen saundi, vaan myös selvät tekniset puutteet. Oletko esimerkiksi tietoinen, että epäpuhtaan laulun

voi korjata tietokoneella? Oletko pannut merkille Cher-saundin? Se on ollut maailmalla vallitseva standardi ja kova juttu jo varmaan 20 vuotta - miksi sinä et käytä sitä? Laulusi on nimittäin aika epävireistä. Ja kuten jo totesin, särötetty sähkökitara ei ole enää sitä kuuminta hottia. Ollut ainakaan kolmeenkymmeneen vuoteen.

Mutta ennen kaikkea itse biisit eivät tunnu antavan kuulijalle minkäänlaista tarttumapintaa. Tulokulmasi taitaa olla aivan vääränlainen: Lauluja pitäisi kirjoittaa yleisölle, ei itselle. Luulen että tuhansien muiden tavoin tekin teette musiikkia vain itsellenne, ja se on teille varmasti hyvää terapiaa. Ehkäpä teidän kannattaisikin keskittyä enemmän mielen-terveytenne hyvinvointiin, biisien kyhäämisen sijasta?

Ja se tärkein: biisisi eivät ole hittejä.

Tee hitti ja palaa sitten asiaan.

Muussa tapauksessa: pyydän ettet häirit-sisi meitä enää.

Hyvästi,
Tauno Rantanen
tuotantopäällikkö
Quarter Bros Finland

Kusipää. Kyllä Mauri K. tiesi tarkalleen, mitä on autotunetus, eli laulun inhimillisten epäpuhtauksien korjaaminen tietokoneella. Valmis-
saundeja ja rumpuluuppeja hän ei käyttänyt koskaan, sillä hän halusi musiikkinsa erottuvan massasta. Hänen ehdoton periaatteensa oli aina ollut, että musiikki soitetaan *itse*, oikeilla soittimilla. Nyt tämä tyyppi koitti väittää, että hänen biisinsä ovat laadutonta paskaa ja kehotti lopettamaan niiden kirjoittamisen. Ja mitä muuta hän oli muka tehnyt kuin potentiaalisia hittejä? Mauri luki kirjeen vielä kertaalleen, repi sen sitten aivan pieneksi silpuksi.

-

Alkusyksy 1972. Lähiökerrostalon piha kajah-telee lasten huudoista. Ikkunoissa näkyy marimekkoverhoja ja lastensa perään kurkkivia äitejä. Lähiön lapset, tai oikeastaan heidän vanhempansa, ovat järjestäneet juoksukilpailut. Heidän joukossaan on myös Mauri, joka uhkuu itsevarmuutta ja on jo etukäteen varma voitostaan. Hän kuvittelee olevansa Lasse Viren Münchenin kympillä. Kun pilliä sitten vihelletään, ja viiden lapsen lauma pyrähtää 50

Mitä Maurin aivoissa ja mielen sopukoissa tapahtuu, kun hän kuulee jonkin biisin renkutuksen vaikkapa 20. kerran? Kun tavallinen ihminen kuulee musiikkia, hän voi parhaimmillaan kuulla sen sulosointuina ja mielihyvän tuojana. Tai sitten merkityksettömänä äänitäytteenä, taustakoristeena.

Maurille musiikki ei ole koskaan merkityksetöntä taustakoristelua. Kun pakkosoittolistalta ilmoille tuuttaavan kappaleen jokin tunnistettava osa, esimerkiksi laulajan ääni, lähestyy hänen tärykalvoaan ja kun se on hänen aivoissaan ja sielunsa syvyyksissä käynyt läpi tuntemattomia prosesseja, niin usein seurauksena on pieni hermostunut ryppy otsan ihossa ja useampi pikkuryppy keskellä nenän vartta, siinä silmien välissä. Harvemmin Mauri tunsii musiikin olevan sulosointuja. Useimmiten se oli ärsyttävää värinää korvakäytävässä. Poikkeuksena tietysti hänen oma musiikkinsa. Mutta onko tämä ärsyyntymisen tunnusmerkki reagointia itse musiikkiin, vai kukaties joihinkin sen ympärillä tapahtuviin asioihin, kuten kyllästymisen tunteeseen jo lukemattomia kertoja kuultuun kappaleeseen, tai kenties havaintoonsa siitä, että laulu, jota hän juuri kuuntelee on peräisin jonkun muun kuin Mauri K:n – Suomen parhaan lauluntekijän – kynästä? Ehkä kappale itsessäänkin aiheuttaa hänessä suurta harmitusta; kenties melodia on huono, sanoitus jotain runorobottien tuottamaa soopaa, tai kenties hän ei pidä laulajan nuoresta ja nasaalista äänestä. Mutta yhtä hyvin voi kai olla niinkin, että musiikki onkin tässä asiassa vain eräänlainen laukaisin, joka nostaa pintaan hänen muita harmituksen aiheitaan: niitä kaikkia pettymyksiä, ahdistuksia ja pelkoja, joita hän on elämänsä aikana kokenut.

